

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

У КИЄВІ ВШАНОВАНО БОГДАНІВЦІВ

26 липня 1917 р. на ст. Пост-Волинський, що під Києвом, російські гвардійці та донські козаки розстріляли ешелон 1-го Українського полку ім. Богдана Хмельницького, який їхав на фронт. Торік Історичний клуб "Холодний Яр" встановив меморіальну дошку на приміщенні кас ст. Київ-Волинський. Поруч з нею 26 липня 2016 р. відбувся меморіальний мітинг, організований Історичним клубом "Холодний Яр" та ВО "Свобода".

“У 1-му Українському козацькому полку ім. гетьмана Богдана Хмельницького панував “дух полуботківського клубу”, – почав ведучий мітингу Роман Коваль, – старшини і козаки були свідомі українці, переконані й рішучі українські самостійники. Вони любили Центральну Раду, але гостро негативно ставилися до її політики, бо це була політика уласкавлення ворога і запобігання в нього ласки. Серед богданівців панував настрій, що вони є опорою України. Небажання богданівців йти на фронт наш вороги оцінювали як дезертирство. І публічно звинувачували українців у боягузтві. Провідники Центральної Ради, демонструючи Тимчасовому уряду лояльність, намовляли богданівців йхати на фронт. А ті їм відповідали, що “мусять обороняти й підтримувати Раду”, а не Росію. Богданівці ніяк не могли збагнути, чому Центральна Рада висилає їх на фронт, коли в Києві не залишилося жодної української військової частини, яка б могла стати на захист і самого уряду, й України. Нарешті богданівців намовили... Виїзд було заплановано на 26 липня.”

Історик Д. Дорошенко стверджував, що в той день на станції Пост-Волинський росіяни і дончак вбили 16 богданівців і 30 поранили, а сотник 7-ї сотні Богданівського полку Іван Островерщенко, очевидець тих подій, засвідчував загибель близько півтори сотні богданівців. Убивці не були покарані, винними зробили вбитих.

“Історія у великодержавній Росії ніколи не була наукою, лише ідеологічною зброєю, – сказав захисник Донецького аеропорту, доброволець “Карпатської Січі” Микола Тихонов. – Мусимо вибити її з рук ворога, зруйнувати її руйнівні впливи і викарбувати власну історію – зі своїми героями, поразками і перемогами, звитягою і славою. Мусимо відвоювати українську історію! Росія змогла вдертися на ті української території, де не знали історії, не цінували своєї

культури і мови. Пам'ятаймо полеглих богданівців! Шануймо всіх, хто піднявся на боротьбу за рідну культуру, за українську державу”. Лаконічно і змістовно також виступили народний депутат України Юрій Левченко, лідер фракції у Київській міській раді Юрко Сиротюк, голова ОУН Богдан Червак, курсант Одеської морської академії Олександр Мацієвський, ліцеїст Київського військового ліцею імені Івана Богдана Дмитро Бойченко і поет Дмитро Савченко.

Сергій Василюк проспівав “У цьому полі синьому як льон” (на слова Василя Стуса) і славень ОУН “Зробились ми великої години”, Тарас Силенко – “Проводжа-

ла дівчинонька у повстанці юнака”, а Василь Лютій – пісню про оборонців Донецького аеропорту. Заслужений працівник культури Любов Токаренко прочитала вірш Павла Тичини “Я єсть народ”.

Завершилися вшанування спільним виконанням “Червоної калини”.

Прес-служба Історичного клубу “Холодний Яр”

На світлинах співає кобзар Тарас Силенко. Промовляє захисник Донецького аеропорту, доброволець “Карпатської Січі” Микола Тихонов. Київ-Волинський, 26 липня 2016 р.

“ФІЛОСОФІЯ СИЛИ”

У Києві в Науково-дослідному інституті українознавства відбулася презентація книжки Романа Ковалю “Філософія сили”, в основу якої лягли твори початку 1990-х, коли він був головою Всеукраїнського політичного об'єднання “Державна самостійність України”.

Зустріч відкрив пісню “Ельдорадо” на слова Володимира Самійленка кобзар Тарас Силенко. Вступне слово виголосив директор Інституту українознавства к. і. н. Богдан Галайко. Він високо оцінив праці Романа Ковалю, зокрема прочитав видання його книжки “Підстави націократії”. “Близькі роботи Р. Ковалю, голови ДСУ, не мали собі рівних (і не мають досі) серед усіх ідеологічних розробок сучасного покоління українських націоналістів, – писала видавничка колегія організації “Патріот України”. – Відточений і гострий як лезо меча стиль, безкомпромисність думок та виразна антиполітикоректність висловлювань, точність і глибина спостережень – все це яскраво вирізняє ідеологічні твори голови ДСУ на тлі псевдонаукових, але стилістично виважених традиційних ліберально орієнтованих націоналістів. Всі прогнози та застереження автора, зроблені на початку 1990-х рр., справдилися і проявилися з усією силою, а здійснення заходів, на яких свого часу наполягало ДСУ, стало необхідним як ніколи”.

“Насамперед хочу висловити радість із приводу того, що мої думки, висловлені на початку 1990-х, почуло нове покоління борців, – сказав Роман Коваль. – Виявилось, що у пошуках історичної правди вони потрібні їм. Дякую організації “Патріот України”, що не раз видавало мої “Підстави націократії” та використовувало мої думки у формуванні нового поко-

к. і. н. Олександр Алфьоров, лідер ВО “Свобода” в Київській міській раді Юрко Сиротюк та “азовець” Ярослав Харченко.

На вечорі були присутні захисник Донецького аеропорту Микола Тихонов із дружиною Мирославою, журналісти Олександр Куцак і Микола Владзімірський, режисер Олександр Рябокрис, знімальна група Цивільного корпусу “Азов”, дочка козака 1-ї Запорозької дивізії Армії УНР Тамара Здоровецька, благодійники Іван Омелянюк та Богдан Гавришишин, краєзнавець Владислав Карпенко та інші достойники.

Завершуючи промову, Роман Коваль прочитав уривок з розділу “Воля до Батьківщини”, написаний на початку 1990-х років: “Пересічний росіянин готовий за державні інтереси проливати кров скрізь: в Афганістані, Угорщині, на Курилах, у Криму, Таджикистані, на Кавказі. Росіянин широким вважає Крим російською територією, часткою своєї батьківщини, а переважна більшість українців не відчуває духовного зв'язку з Кримом, не вважає його історичною українською територією. Чи готовий психологічно роззброєний українець захищати свою Батьківщину в Криму, на Донбасі?..” Так і сталося. Тривалий час наші вояки не могли перейти психологічної мети – вистрілити у росіянина, бо ж він, бачте, “брат”. Тому і Крим віддали без бою. Нарешті сталося: історичні постріли пролунали 13 квітня 2014 р. під Слов'янськом. Це старший лейтенант ЗСУ Вадим Сухаревський-“Борсук”, рятуючи альфівців, які потрапили в засідку терористів, порушив наказ “Не стріляти, не піддаватись на провокації”, і накрив москалів чергами з крупнокаліберного кулемету.

ління воєнничого козацтва. Подяка полкові “Азов”, Цивільному корпусу “Азов”, видавництву “Орієнтир” і, звичайно, свободівцям, з якими мене еднають роки півдні співпраці. Як я оцінюю свої твори початку 1990-х? Сміливий був хлопець. Необережний. І правдивий”.

Промовляли видавець – доброволець батальйону “Азов” Марко Мельник-“Вирій”, доброволець батальйону “Азов”, а тепер народний депутат України Олег Петренко, речник Цивільного корпусу “Азов”

Саме Вадим Сухаревський почав нову Визвольну боротьбу українського народу за незалежність. Йому ще за життя треба поставити пам'ятник. Уклін усім, хто стріляв у російських загарбників, у Росію! Це славні люди. Козакам слава!”

Організатори презентації: Науково-дослідний Інститут українознавства, ЦК “Азов”, Історичний клуб “Холодний Яр”, видавництво “Орієнтир”.

“ВОЛИНСЬКА ТРАГЕДІЯ”

Поляки – люди несправедливі. Вони ж імперська нація. Їхня мрія побудувати державу “від можа до можа”. Вони й намагалися втілити цю ідею впродовж кількох століть. А для цього Україну треба було перетворити на Польщу. І вони це робили. Зі зброєю в руках, “огнем і мечем”, як казав польський письменник Генрік Сенкевич. А тепер нас обвинувачують, що ми занадто активно захищалися.

На Волині жило багато чехів. Чому їх не вбивали вояки Української повстанської армії?

Бо чехи не намагалися перетворити Волинь на Чехію.

Бо чехи не імперська нація. Замість шукати причини в собі, поляки намагалися свою історичну вину перед нами перекласти на нас.

Роман КОВАЛЬ

“ТИХО НАД РІЧКОЮ”

КОНЦЕРТ КОЗАЦЬКО-СТРЕЛЕЦЬКОЇ ЛІРИКИ

У суботу 20 серпня 2016 р. в м. Корсуні-Шевченківському Черкаській області в затишному сосновому лісі над казковою річкою Россою відбудеться офіційне відкриття туристично-готельного комплексу “Курінь Чорних запорожців” і концерт козаць-

ко-стрілецької лірики (до річки Рось – 100 м).

Участь візьмуть співачка з Харкова Люцина ХВОРОСТ, кобзарі з Києва Тарас КОМПАНІЧЕНКО і Тарас СИЛЕНКО, бандуристка Наталія КІХ (Перемисьль), барди Василь ЛЮТИЙ (Київ) та Іван КОРБАБИЧ (Канада), а також театр

“Шарж” (Ужгород).

Представити свої нові книжки Роман КОВАЛЬ (Київ).

Почесний гість свята над Россою – захисник Донецького аеропорту, доброволець “Карпатської Січі” Микола ТИХОНОВ.

Початок концерту 17.00. Відбудеться демонстрація експозиції “УПА – Армія Нескорених: минуле і сьогодення”.

Учасником свята буде Пласт – Український скаутинг. Курінь імені Дмитра Донцова розбіє табір та допомагатиме організаторам.

Організатори пригощають смачним козацьким кулешем! Запрошуємо широким!

Історичне товариство “Чорні запорожці”
Координатор Роман БОРОВИК, 097-83-283-67, sotnyk.roman@gmail.com
Корсунь-Шевченківська міська організація Партія ветеранів Афганістану
ІНФОРМАЦІЙНА ПІДТРИМКА

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

ЧЕСТЬ ОКУПАНТАМ І БОРотьБА З МОГИЛАМИ

На світліні – пам'ятник першим польським осадникам (колоністам) на українських землях в околиці княжого українського міста Перемишля, тепер занедбаному польському місту.

А ось ще одне фотосвідчення – знівечена поляками могила в Пикulichах, на українському військовому кладовищі (тепер у межах Перемишля). Місцеві українці розповіли, що за рік у Польщі знеславлено 10 українських могил. І ніхто за це досі не покараний.

Я не хотів публікувати ці світліни, щоб у час війни з Росією не розпалювати українсько-польські пристрасті. Але після рішення Сейму Польщі про визнання збройної боротьби на Волині за право володіти українською землею геноцидом проти поляків вирішив не мовчати. Тому й демонструю правду життя – пам'ятник завойовникам українських земель і знівечені могили захисників цієї землі.

Публікую й коментарі зі своєї сторінки у ФБ.

Євген Баран, письменник: "Це не може подобатися. Прикро, що минуле не дає нам простору для майбутнього".

Den Ter: "Поляки, як і росіяни із советами, завжди були колоніза-

торами. Натомість українців, які нікого не завойовували, а лише захищали свою землю, як завжди, зробили винними".

Євген Баран: "На жаль, так є". Роман Коваль: "Нам, пане Євгене, дає... Наш народ, хоч і ображений поляками, які забрали наші землі з кількома мільйонами українського люду, мовчить, – чи то пробачив чи то забув. А ось нам поляки не пробачили, що ми захищали свою хату".

Юрій Пономаренко: "Висновок – хочеш, щоб тебе поважали, треба бути окупантом!"

Theodor Rebro: "Польща – це, мабуть, єдина екс-колоніальна держава у світі, яка вимагає від своєї колишньої колонії вибачень за збройний опір поневоленню та засудження тих, хто борюється за незалежність. Це так, якби Франція вимагала від Алжиру каяття за вбивства французьких поселенців під час Алжирської війни 1950 – 1960-х, або Португалія – від Анголи та Мозамбіку за аналогічні вбивства білих чорношкірими повстанцями з МПЛА чи ФРЕЛІМО".

Ось такі у нас адвокати в Європі!

Роман КОВАЛЬ

РОЗМОВЛЯЙМО УКРАЇНСЬКОЮ, АБИ РОСІЯ "НЕ ЗАХИЩАЛА" РОСІЙСЬКОМОВНИХ

"Рух захисту української мови" закликає:

Долучайтесь до боротьби за українську мову!

Покладемо край русифікації України!

Захистимо мову, буде й рідна держава!

Окупація інформаційного простору така ж небезпечна, як і воєнна.

ВО "Рух захисту української мови" діє в усіх обласних центрах. Ми добиваємося від влади приведення законів та

інших нормативно-правових актів у відповідність до статті 10 Конституції України: "Держжава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України".

Зацікавлених просимо реєструватися на нашій сторінці у Фейсбуці:

<https://www.facebook.com/zahystukrmovy/> та на сайті zahystmovy.org.ua

Електронна пошта: a.zahystmovy@gmail.com
Тел.: (044) 531-42-21;
(067) 765-94-22;
факс (044) 531-42-22.

СОНЦЕСЯЙНІ ВІРШІ

Заходжу до зали і мимоволі шукаю тернову хустку в мальвах і щирі, сонцесяйну усмішку пані Ольги. Досі незвично думати про неї в минулому часі, але я впевнена, що душа її з нами, бо справжні поети, як і герої не вмирають. Вони живуть у своїх творах, у книжках. Пані Ольга, попри всю свою ніжну жіночу душу, мала серце дитини, меч воїна, крила орла (це з вислову Олеса Бердника: "Україно, оберни свою долю: серце дитини, меч воїна, крила орла"), тому й писала в поезіях: "Ворогам не жаліймо покари, аби визволити брата свого". Бо якщо ти не покараєш його, він знищить тебе і твою родину.

Ольга Страшенко залишила своїм нащадкам велику творчу спадщину, до якої належить і її по-

смертна книжка поезій "Прочитайте тую славу". В ній вона усталавля атлантів, які тримали небо української культури і всієї української нації, які у найтяжчі часи кров'ю виборювали свободу і нині воюють на сході з московською ордою за кожен клаптик рідної землі, за право вільно жити у своїй країні.

Пані Ольга тривалий час співпрацювала з Романом Ковалем, відслідковувала кожен його працю, тому й більшість її віршів саме про героїв, імена яких відроджував з попелу пан Роман. Треба мати неабиякий хист, щоб у поетичній формі розповісти про долю того чи іншого героя, його характер.

Тому велика вдячність і Романові Ковалю за те, що повертає Україні її справжню історію і не лише Визвольної боротьби ХХ ст., а й правдиво, в кожному номері "Незборимої нації" висвітлює імена наших героїв-сучасників, які кладуть свої буйні голови на українсько-російській війні на Донбасі. Ольга Страшенко охопила в своїх поезіях і цей період. І не знаю,

чи з'явилася би на світ ця ошатна книжка, якби не доброта, людяність і доброзичливість пана Романа. Саме з його ініціативи і його легкої руки упорядника-редактора і побачило світ це видання. Чудовий дизайн, над кожним віршем світлина того чи іншого героя. Читаєш і бачиш людину.

На мою думку і книги Романа Ковалю, і книжка Ольги Страшенко мають бути включені, якщо не в шкільну програму, то хоча б у позакласне читання. Лише правдива українська історія може сформувати у дітей українську ментальність. А значить, любов до рідної мови, звичаїв, традицій. Діти такого виховання, коли виростуть, зможуть побудувати Українську Україну. Адже "націю може врятувати лише народження нової психології переможців, а не вічний стогін скривджених рабів і сльози" (Дмитро Донцов).

І насамкінець. Під час презентації у залі був присутній доктор філологічних наук Сергій Лучканин, гідний син Ольги Страшенко. Сердечно дякую йому за любов, за збереження літературної спадщини своєї Матері.

Вічна і світла пам'ять славної дочці України!

Тетяна ЛЕМЕШКО,
член Національної
спілки письменників України
м. Київ

ВІДКРИЛИ З РОЗМАХОМ, ЩОБ... ЗАНЕДБАТИ

31 березня 2016 р. в Подєбрэдському замку, де колись була Українська господарська академія, урочисто відкрито виставку, присвячену академії. Участь у відкритті взяв посол України в ЧСР Борис Зайчук, українська громадськість та чеські науковці.

Минуло не так багато часу. І ось що я побачив 9 червня 2016 року... Виставку перетворено на за-капелок, де зберігаються складені парти, старі стільці, шафи та різноманітні господарські речі.

Жаль!

Роман КОВАЛЬ

"Любой захват территории, любое насилие, любое угнетение Россия осуществляла не иначе, как под предлогом просвещения, либерализма, освобождения народов".

Фрідріх ЕНГЕЛЬС

"В сердце русского народа кипит сильная, необузданная страсть к завоеваниям – одна из тех страстей, что вырастают лишь в душе угнетенных и питаются лишь всенародной бедой. Нация эта, захватническая от природы, алчная от перенесенных лишений, унижительным покровством у себя дома заранее искупает свою

мечту о тиранической власти над другими народами; ожидание славы и богатств отвлекает ее от переживаемого ею бесчестья; коленапреклоненный раб грезит о мировом господстве, надеясь смьть с себя позорное клеймо отказа от всякой общественной и личной вольности".

Граф де КЮСТІН

"Когда Россия станет фашистским государством, то фашизм в ней будут именовать "особой русской духовностью".

Уїнстон ЧЕРЧИЛЬ

19-річний борець добровольчого батальйону "Айдар" Василь Пелиш зі Старого Самбора віз пораненого друга в лікарню. Раптом снаряд з російського танка влучив в автомобіль. Майже всі бійці загинули. Поранений Василь пошкитилгав до блок-поста і вигукнув: "Я свій, з "Айдару"! У відповідь – брутальна московська лайка... Вороги відрубали йому руку, на якій було вітаційовано тризуб.

Це страхітливе звірство вчинили борці за "руський мир". Зазирніть в Інтернет, почитайте як зловтішаються росіяни з трагедії юнака.

І ось художник Іван Різник вирішив створити картину "Русский мир". В її основу поклав цю страшну історію: на картині хлопця тримають бандити в камуфляжах. Бородатий чечен із нарукавною повязкою "ДНР" замахнувся сокирою. За ними стоять "зелені коло-

вічки". На задньому плані картини – "Военторг", перед ним – танки і "Гради". За "Военторгом" – російська церква. Вона надихає російських катів.

Пелиша виміняли на полоненого брата ватажка сепаратистів. Нині Пелиш навчається, працює і надає допомогу нашим військовим.

Ворогам не вдалося зламати героя. Він переміг "руський мир".

Канадські лікарі виготовили для Василя Пелиша сучасний протез із зображенням тризуба. Юнак шкодує тільки, що тримати автомат протезом незручно.

Іван Різник подарував картину історико-краєзнавчому музею міста Ірпеня на Київщині. Щира йому за це подяка!

А козакові Пелишу – слава!

Анатолій ЗБОРОВСЬКИЙ,
директор Ірпінського музею

ПРО РОСІЮ

"Россия, не имеющая никакого отношения к Руси и получившая, вернее, укравшая свое нынешнее название, в лучшем случае, в 18 веке, тем не менее – нагло претендует на историческое наследие Руси, созданной на восемьсот лет раньше. Однако Московская история – это история Орды – пришитая к истории Руси белыми нитками и полностью сфальсифицированная".

Карл МАРКС,
"Разоблачение дипломатической истории 18 века"

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Передплатний індекс 33545

Виходить раз на місяць. 33545

Щиро дякуємо за пожертви

Ігореві СМЕТАНСЬКОМУ,

Світлані МИРОНЧАК, Тарасові СИЛЕНКУ і Благодійному фонду "Волинь-Україна"

Щиро дякуємо за пожертви

на пам'ятник Петрові БОЛБОЧАНУ

Володимирові САВЧЕНКУ (100 грн) і Тарасові БЕДНАРЧИКУ (250 грн)

БОЛЮЧІ ВТРАТИ ОЛЕГ ДАВИДЕНКО-“ЧУБ”

Буковинець Андрій Васишин

20 липня 2014 року в бою з російськими окупантами біля міста Олександрівська Луганської області загинув Андрій Васишин.

Андрій народився 27 липня 1984 р. в с. Дорошівці Заставнівського району Чернівецької області.

У 2001 р. закінчив середню школу. У 2003 р. призваний на військову службу, яку проходив у спецроті внутрішніх військ МВС. Згодом працював в охоронному агентстві “Тигр” (Чернівці), де здобув авторитет і повагу керівництва та персоналу. Був високопрофесійним спеціалістом охоронної діяльності, досконало володів прийомними рукопашного бою, пройшов тактико-спеціальну та альпіністську підготовку, влучно стріляв з різних видів озброєння.

У червні 2014 р. Андрій добровільно пішов на службу до ЗСУ, бо вважав своїм обов'язком захищати нашу державу. Служив у 8-му Окремому полку спецпризначення. Після перепідготовки спрямований до зони проведення АТО. Брав участь у багатьох успішних розвідувальних виходах у запліт ворога. Від його руки загинув не один ворог української нації...

20 липня 2014 р., повертаючись із групою розвідників після успішного виконання завдання, потрапили в подвійну засідку. Під час запеклого бою він прикривав відхід своїх друзів. Дві кулі влучили в Андрія. Побратими вивезли важкопораненого з поля бою, але дорогою він помер від втрати крові.

23 липня героя поховали на місцевому цвинтарі його рідного села. Службу Богу за упокій душі загиблого відправив благочинний Заставнівського району УПЦ КП прот. Віталій Мезнак.

Указом Президента України №873/2014 від 14.11.2014 р. “За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу” нагороджений орденом “За мужність” III ступеня (посмертно). Героям слава!

Дмитро ПРОДАНИК, представник Історичного клубу “Холодний Яр” на Буковині, член Спільки офіцерів України

Полковник Георгій Хвчія, Вірний син Грузії, великий друг України (7.04.1970, Тбілісі – 24.06.2016)

Георгій розпочав боротьбу у лавах “Мхедрїонї”, з гідністю пройшов всі етапи грузинсько-російської війни. Донедавна очолював диверсійні групи, які боролися на окупованих Росією територіях. З початком війни в Україні приїхав допомогти відстоювати нашу незалежність. Воював у складі підрозділів УНСО, “Правого сектора” і “Карпатської Січі”. На запитання, “чому Ви тут?” відповідав: “Українці допомагали нам, коли війна прийшла в наш дім, тож моїм обов'язком є допомогти вам тепер”.

Георгій знав поіменно всіх учасників, які воювали в Грузії, шкодував, що в Україні їх майже не знають – на відміну від його батьківщини.

Весною цього року віддав шану воювачам Карпатської Січі, які поховані на Верещкому перевалі на Закарпатті. У квітні у складі делегації “Карпатської Січі” був учасником цьогорічних ушанувань у Холодному Яру. У виступі на берегах Гайдамацького ставу після освячення зброї ска-

зав, що українські воїни, маючи таке джерело натхнення, як Холодний Яр, обов'язково переможуть.

У нього було багато планів в Україні: покохав українку Ларису, повинчався з нею, мріяв створити разом з “Карпатської Січчю” вишкільний центр для навчання військовій справі молоді...

Похований у Тбілісі. Вічна слава грузинському воїнові, що став в обороні України!

Окрема добровольча чота “Карпатська Січ” Історичний клуб “Холодний Яр”

Перед смертю врятував дівчину

В останні години свого життя козак 72-ї бригади Анатолій Ростах-“Якут” урятував життя невідомій йому дівчині, відвіз її у лікарню, дав гроші на лікування. І вирушив додому – в наше село Плисків.

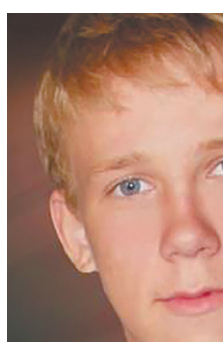
Дорогою – проти ночі на 7 липня – його зарізали грабіжники, а тіло викинули на дорогу. Односельчанин Леонід Куровський, їдучи машиною Росошанським шляхом, у темряві наїхав на тіло. Він же і повідомив міліцію про трагедію.

Торік у липні Анатолій добровольцем вступив до лав ЗСУ. Воював у Мар'їнці та Зайцево. Відслуживши рік, 1 липня 2016 р. підписав контракт. Був годувальником родини, мав молодших братів Леоніда, Юрія та сестру Алісу.

9 липня 2016 р. в с. Плискові Погребищенського району Вінницької області Анатолія Івановича Ростаха-“Якута” поховали.

Останній шлях 27-річного козака земляки встелили квітами. Вічна пам'ять!

Марія ДОНЕЦЬ, односельчанка

Степан Чубенко продовжує боротьбу

Сімнадцятилітній Степан Чубенко з Краматорська, воротар юнацької команди ФК “Авангард”, написав у своєму вірші:

Я звичайний українець,
Який мріє про одне,
Щоб мій син, піднявши очі,
Бачив небо голубе.

Щоб втілити свою мрію, Степан Чубенко почав боротьбу з окупантами від самого початку війни. Саме він зірвав прапор т. зв. ДНР з адміністративної будівлі Краматорська в липні 2014 року.

Саме він разом з товаришами носив воду і їжу захисникам Краматорського аеропорту, влаштовував демонстрації в окупованому росіянами місті.

23 липня найманці бандформування “Керч” затримували “підозрілих” пасажирів з поїзда Київ – Донецьк. Схопили і Степана. І кудись вивезли. Катували, а потім розстріляли. І відрізали голову.

Трагедія сталася 28 липня 2014 року у с. Кузнецово-Михайлівці Тельманівського району Донецької області (за даними Юрія Бутусова, в стм Горбачево-Михайлівці Донецької області).

Матері повернули обезголовлене тіло. Тому хлопця ховали у закритій труні. Ховали “всім містом”. Аж через три місяці матері, Сталін Чубенко, повернули голову сина...

Поліція встановила вбивць. Це Юрій Москалев, Максим Сухомлинов, Вадим Погодін. Юрій Бутусов стверджував, що один вбивця з Донбасу, другий – з Ростовської

області, третій – з Краснодарського краю РФ. Вбивці продовжили боротьбу проти України у лавах бандформувань т. зв. ДНР.

Продовжує свою боротьбу – і після смерті – й Степан Чубенко – своїм лицарським прикладом.

7 травня 2016 р. його посмертно нагороджено орденом “Народний герой України”. Орден особисто виготовив засновник ордену “Народний герой України” Андрій Боєчко. Козакам слава!

Роман КОВАЛЬ, “Незборима нація”

Андрій Віталійович Матвієнко

(07.11.1985, Кіровоград – 8.08.2014)

Молодший сержант Державної прикордонної служби (відділ “Львівський”) 7 серпня підірвався на фугасі поблизу пункту пропуску “Успенка”. Помер у шпиталі.

Похований 11 серпня в Кіровограді.

21 серпня 2014 р. нагороджений орденом “За мужність” III ступеня (посмертно).

23 лютого 2016 р. Кіровоградська міська рада перейменувала вулицю Башкирську на вул. Андрія Матвієнка.

27 лютого 2016 р. на фасаді Кіровоградського інституту комерції відкрито пам'ятну дошку Андрієві Матвієнку. Вічна слава!

Юрій Геннадійович Коваль-“Директор”

(2.08.1960, м. Бердянськ Запорізької обл. – 30.07.2016, місто Лисичанськ Луганської обл.)

Юрій пішов на війну чи не з перших її днів. Пішов добровольцем. Воював у батальйоні МВС “Берда” в Широкиному. Потім перейшов в ОУН. Обороняв с. Піски і шахту Бутівка. У 2015-му – вже у складі 93-ї Окремої механізованої бригади.

У боях двічі поранений. Після лікування неодмінно повертався до своїх хлопців.

Командир бронемашини 93-ї механізованої бригади ЗСУ.

Завжди у доброму гуморі, з повними кишенями оптимізму. Веселий, життєрадісний, сміливий. Доброї душі і безмежно великого серця людина, яка в бою завжди прикриве спину побратима. Ще й розсмішить усіх, коли бій закінчиться.

Любив свою землю, любив Україну. Юрій Коваль був патріотом до мозку кісток.

Не забувайте про нього. Бо це страшно, коли забувають ті, за кого проливав свою кров, за кого загинув.

Ян ОСОКА

Народний герой. Позивний “Чуб” – тому, що з чубом. Один такий був у частині. Хлопці розшифрували його позивний так: “Чоловік убиває бидлоту”.

Родом із Жовтих Вод. Хоч місто й російськомовне, та батько з дитинства вчив: “Ти нащадок старого козацького роду. Твоя мова – українська. Іноземні мови мусиш знати, але рідної не забувати”. Так виховував і молодшого сина.

На Майдані Олег не був. Батько не пустив. Сказав:

– Там ще не стріляють, а як будеш ти – почнуть стріляти. Сиди дома поки.

Коли почали стріляти, батько висловився так:

– Тепер тобі точно там робити нічого, бо з тобою почнуть горіти будинки.

“Йти воювати – це було моє рішення, не могло бути по іншому, – розповідає Олег. – Старий сказав: “У нас в роду діди – прадіди воювали, захищали країну, землю. Це твоє рішення. Вирішив – йди”.

27 серпня 2014 р. записався в добровольці. Нетривала підготовка і на початку вересня ми вже були в Пісках. Воював добровольцем у лавах батальйону ОУН. Вів розвідку, організовував диверсії в тилу ворога.

Тоді в Донецьк можна було зайти, що ми успішно й робили. Переодіялися в цивільне і ходили. Хлопці

КОЗАЧКА ІРЕНА ЛОМАКІВСЬКА

Старший ординатор відділення анестезіології, реанімації та інтенсивної терапії Хмельницького військового шпиталю капі-

тан медичної служби Ірена Ломаківська – тендітна, привітна, усміхнена, мила і жіночна. Вона анестезіолог-реаніматолог. Провела в зоні АТО 4 ротації. Її лікарсько-сестринська бригада надавала першу лікарську допомогу пораненим на полі бою і евакуювала їх до медичного пункту батальйону.

Ірена Ломаківська не раз вносила поранених під ворожим вогнем, а одного разу – під обстрілом “Градів” вивела з оточення півтора десятки поранених.

Теплота і милосердя в поєднанні з мужністю здатні здійснити навіть неможливе.

Слава Україні! Козачкам слава!

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

“Незборима нація”

Медсестра Тетяна Іваненко витягнула з поля боя 16 поранених.

“Лікар Ксю” (Тетяна Новікова) витягла з поля бою сотні поранених.

Хірург Олександр Зелениук урятував сотні життів.

Хірург Андрій Верба за 4 місяці в зоні АТО врятував 1500 бійців.

"ІСТОРІЇ В ІСТОРІЇ"

Випадок у Луцьку

Маршрутне таксі зупинилося, щоб забрати пасажирів. Зайшов і хлопчина у старому камуфляжі з величезною дорожною сумкою. Обличчя втомлене, але щасливе. Іде додому! Простягає водієві 3 грн. за проїзд.

– Хлопче, те, що ви робите для нас, ціни немає. Забери гроші... А мамі на подарунок маєш?

Боєць усміхнувся:
– Все добре. І мамі, й сестричці купив.

– Дивись. Якщо потрібно, не соромся!

Ідемо. За водієм сидить жінка років 65, ніби про себе, але щоб всі чули, бурмоче:

– Не дадут нікак Данбасу жить. Чего туда лезть? Людей убивать...

Маршрутка зупинилася. Водій відчинив двері, зайшов до салону, взяв незадоволену під руку і простягнув їй 3 грн.

– Шановна, мені здається, що ви сіли не в ту маршрутку. Нам з вами не по дорозі.

І ввічливо спровадив її із салону.

Повернувся до пасажирів і, ніби виправдовуючись, сказав:

– У мене син загинув на Донбасі, а в дружини серце не витримало...

Сергій МАКСИМЧУК
м. Луцьк

"Скажи, вітре..."

Київ, 1970-ті. Заходжу в кімнату до батьків і хвалюся:

– Яку я пісню тільки що по радіо почув! "Віє вітер, віє буйний!"

Та й починаю цитувати:

– "Скажи, вітре, скажи, буйний, де козацька доля?"

А батько перебиває:

– Та ні, там, мабуть, про козацьку волю йшлося.

– Так, – відповідаю, – далі про волю: "Де фортуна, де надія, де козацька воля?"

І ось тоді в розмову втрутилася мама:

– В жнива, це у війну було, з нами в полі чоловік працював. Ми жнемо, в'яжемо, а він косить. А як сядемо гуртом обідати, то він і почне про Україну та козаків розповідати. "Вона, – говорив, – ніколи волі не мала. Сусіди жити не давали. А козаки боронили". Німці дізналися, що він з партизанами зв'язаний... Би́ли його страшно. Він так кричав, бідний!"

Ось так і загинув медвенець, який любив Україну понад усе.

Породила його мати
В зеленому полі,
Дала його чорні брови,
Та не дала долі.

Володимир ЗДИБКО
м. Київ

ВІКТОР КРИЖАНІВСЬКИЙ

(12.05.1950, с. Заячівка Волинської обл. – 21.07.2016, Київ)

З глибоким сумом сповіщаємо, що відійшов на Луки Сварожі художник Віктор Крижанівський.

Сонцеслав", автор монументальних полотен про традиції Предків, образів рідних Богів, розписів язичницьких храмів і центрів.

Віктор Крижанівський – це мистецька епоха у відродженні Віри Предків.

Він один з перших, хто звернувся до язичництва як духовної системи і втілював її бачення у творах, щоб донести до людей світлу радість природної віри.

Його духовне кредо: не протиставлення релігій і людей, а єднання навколо рідної спадщини. Він умів майстерно показати переваги рідного, природного і вічного над чужим, штучним і тимчасовим.

Його картинами прикрашено тисячі книг, календарів, мистецьких альбомів.

Поховали козака-рідновіра в Києві на Лісовому кладовищі. На прохання родини язичницький обряд поховання провів жрець Вогнедар.

Пам'ять про Сонцеслава завжди залишиться в наших серцях.

Об'єднання рідновірів України

ВБИВСТВО ПАВЛА ШЕРЕМЕТА

19 липня в центрі Києва терорист підірвав авто, за кермом якого сидів журналіст Павло Шеремет. Чи буде розкрито це вбивство журналіста?

Досі політичних убивств в Україні не розкривали.

Хіба намагалися "призначити" винних, як у справі з Бузиною.

Мені здається, що теракти у Брюссельському аеропорту, в Парижі, Німці, Туреччині та в Києві – ланки одного ланцюга. Росія хоче продемонструвати, хто господар у цьому світі, хоче показати, що

спецслужби європейських та інших країн нічого не вдіють проти її спецслужб, що Росія може всім "показати кузькіну мат" і залишитися непокараною.

Але я хочу звернути увагу ще на один аспект...

20 липня слухав вечірні новини на телеканалі "24". 15 хвилин мова йшла про вбивство Павла Шеремета. Скажіть, а скільки секунд вистачило коментаторам, щоб розповісти про загибель семи наших вояків і 14 поранених два дні перед тим? Навіть прізвищ їхніх не назвали.

Для мене загибель одного вояка на фронті – трагедія незмірно більша, ніж загибель русифікатора, нехай би і талановитого журналістом.

Чому так винятково багато уваги навколо трагедії Павла Шеремета?

Щоб відвернути увагу громадськості від щоденних трагедій на фронті?

Та повного провалу у внутрішній політиці.

Роман КОВАЛЬ
м. Київ

ЛЮБОМИР ПОЛЮГА

(9.08.1925, Львів – 25.07.2016, Львів)

Член ОУН, охоронець Головного командира УПА Романа Шухевича. 23 вересня 1947 р., тяжко поранений, потрапив у полон.

Карався в тюрмах Рогатина, Станіслава, Києва та Львова (тюрма "на Лонцького"), у таборі ГУЛАГу в м. Інті (Комі АРСР). Звільнений 19 грудня 1955 року.

У 1957-му здобув медичну освіту в Семіпалатинському медінституті (Казахстан).

Оскільки на батьківщину повернутися не дозволили, з 1961 р. жив у м. Цюрупинську (Олешках) Херсонської області.

2001 року і разом з дружиною Дарією повернувся до м. Львова.

Вічна слава борцям за волю України!

ВОЛОДИМИР ОЛЕГОВИЧ ТІТЕНКО

(18.01.1974, Кривий Ріг Дніпропетровської обл. – 29.08.2014, між с. Новокатеринівка та хутором Горбатенко).

Старший сержант, стрілець-помічник гранатометника 40-го батальйону територіальної оборони "Кривбас".

Загинув під час виходу з Іловайського котла т. зв. зеленим коридором.

Вічна пам'ять!

"Незборима нація"

РЕДАКТОР
Роман Коваль

Верстка
Олександр Литвин

Коректор
Оксана Жованик

Інформаційне забезпечення
Микола Владзімірський

Технічний директор
Максим Селюзкін

Адреса для листування
03049, Київ,
вул. Курська, 20, пом. 14.

Тел./факс: 242-47-38
koval_r@ukr.net

kovalroman1@gmail.com

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження.

Серія КБ №325.

Наклад 3000 примірників.

Видруковано 01.08.2016 р.
Засновник
Роман Миколайович Коваль

ОДЕСА НАРЕШТІ УКРАЇНІЗУЄТЬСЯ

Провулок Бабушкіна перейменовано на провулок генерала Всеволода Змієнка, вул. Валентини Терешкової стала вулицею Героїв Крут, а вул. Гайдара – вулицею Івана та Юрія Лип. В Одесі вже немає вулиці героїв комсомольців, зале є вулиця Миколи Міхновського. Зникає з карти і вул. Конноармійська, а з'явилася вул. Івана Луценка.

Вшановано і Романа Шухевича, який колись лікувався в Одесі, його іменем назвало тепер уже ко-

лишню вулицю Ярослава Галана, який колись "плював на папу" та на Український визвольний рух. Є тепер в Одесі й вулиця Андрея Шептицького.

А для Романа Ковалю, мабуть, найбільша радість, що пров. Карла Лібкнехта перейменовано на провулок отамана Якова Кошового, адже саме Коваль написав ще в 1999 р. нарис "Яків Кошовий – отаман Савранщини".

Серце радіє, що вже немає вулиці Фурманова, але є вулиця Дми-

тра Донцова, а пров. Фурманова став провулком Олени Теліги.

Одеса українізується – і на душі стає світліше.

Щиро дякую голові Одеської міської організації ВО "Свобода" Сергієві Солтасюку, який доклав чимало зусиль, щоб наше місто стало рідним.

Олександр БЕСЕДКОВ,
Історичний клуб
"Холодний Яр"
м. Одеса

ВОЯКОВІ УГА Й УПА

28 червня в с. Медіні Галицького району на Прикарпатті встановлено й освячено барельєф вояків УГА й УПА Дмитру

Несторовичу Коржинському. "Сивому". "Борису" (1893 – 1973).

Ініціативу голови Калуської організації Товариства політв'язнів та репресованих Ярослава Парцея підтримали члени калуського КУНу і ВО "Свобода".

Сільський голова Медіні Іван Стус, завідувач управління культури Галицького району Марія Іваськів, член проводу Конгресу українських націоналістів Калуського району Степан Місевич висловили щире подяку скульпторові Ігорю Семаку та всім, хто сприяв встановленню барельєфа, а особливо Ярославу Федоровичу Парцею, який фінансово підтримав цю добру справу.

Героям слава!

Ігор СМЕТАНСЬКИЙ,
учасник події

РПЦ СЛУЖИТЬ НЕ БОГУ, А ПУТІНУ

21 червня на Всеpravославному соборі на о. Криті Російська pravославна церква була звинувачена в ересі етнофілетизму.

Це означає, що вона зрадила церковні інтереси в ім'я інтересів національної правлячої верхівки.

Проголосив це звинувачення кіпрський архієпископ Хризостом II.

Андрій ШЕПІЛОВ

ЧЕРЕЗ "НОВУ ПОШТУ" МОЖНА ПРИДБАТИ

Книжки можна придбати через "Нову пошту", попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у ПриватБанку: 5168 7556 2267 7496. Переславши гроші, просимо зателефонувати до редакції.

Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку. Тел. (044) 242-47-38, 067-726-30-36.

"Філософія сили" Романа Ковалю – 30 грн.

"Прочитайте ту славу" Ольги Страшенко – 35 грн.

"Подєбрэдський полк" Армії УНР Р. Ковалю і В. Моренця – 90 грн.

"Отаман Орлик" Романа Ковалю – 45 грн.

"Сто історій Визвольної війни" – 55 грн.

"Похід Болбочана на Крим" Бориса Монкевича – 47 грн.

"Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 50 грн.

"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 74 грн.

"100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 50 грн.

"Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 65 грн.

"Історія України-Русі" М. Аркаса – 60 грн.

"Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 80 грн.

Аудіодиск "Солодко-гіркий романс" Людини Хворост, 50 грн.

"Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 45 грн.

"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 275 грн.

"Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 125 грн.

"Таємниці отамана Зеленого" Романа Ковалю (для дітей) – 45 грн.

HTTP://NEZBORUYMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через "Укрпошту" можна придбати такі книги:

(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):

"Філософія сили" Романа Ковалю – 45 грн.

"Прочитайте ту славу" Ольги Страшенко – 50 грн.

"Подєбрэдський полк" Армії УНР Романа Ковалю і Віктора Моренця – 115 грн.

"Отаман Орлик" Романа Ковалю – 70 грн.

"Сто історій Визвольної війни" Романа Ковалю – 80 грн.

"Похід Болбочана на Крим" Бориса Монкевича – 69 грн.

"Таємниці отамана Зеленого" Романа Ковалю (для дітей) – 65 грн.

"Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 68 грн.

"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 74 грн.

"100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 71 грн.

"Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 59 грн.

"Історія України-Русі" Миколи Аркаса (2-ге, кравківське, видання) – 88 грн.

"Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 89 грн.

"Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 105 грн.

"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 300 грн.

"Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 150 грн.

Аудіодиск "Солодко-гіркий романс" Людини Хворост – 70 грн.

Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

"Незборима нація" – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

Передплатний індекс –
33545.